

[Mette Madsen]

talte om, så kan vi sætte ind på, at der undervisningsmæssigt bliver lært børnene at færdes i trafikken, vi kan sætte ind på, at vi skal have trygge skoleveje. Jeg har med glæde konstateret, at et af de initiativer, regeringen har taget i anledning af børneåret, er, at man vil forske i de mange børneulykker i dansk trafik, en undersøgelse der skal klarlægge opdragelsen og hele indstillingen til færdselsikkerheden, for selv om ulykkestallet er faldet, ligger Danmark i spidsen med trafikulykker, som går ud over børn i alderen 5-14 år.

Vi kan på mange måder prøve at gøre vore veje og vore gader så sikre som muligt for børn at færdes på, men vi kan ikke lovgive om, at forældre selv skal se efter, når de sender børnene hjemmefra, om deres cykler er i orden og deres reflekser stadig væk sidder, hvor de skal på cyklerne og på tøjet, for hvad nytter nok så megen undervisning i, hvordan man skal færdes efter færdselsloven, hvis forældrene selv overtræder færdselsreglerne, når børnene er med, f. eks. det man ikke sjældent ser, at en mor hiver et barn ved hånden over for rødt lys, fordi der tilfældigvis ingen biler er i nærheden. Vi kan lovgive om børnemishandling, og vi kan debattere revselsesret, men vi kan ikke ved lovgivning sikre børn mod åndelig grusomhed og mod den mangel på varme, som findes i mange hjem, der måske er ved at gå i stykker, eller hvor man har alt for travlt, ting, som præger et barns sind og måske giver det mærker gennem hele resten af livet.

Vi kan sætte ind på at give gode opvækstvilkår, sunde boliger, gode og nærliggende legeområder, bedre muligheder for småbørnsforældrene til at være sammen med børnene som f. eks. deltidsarbejde. Men vi kan ikke lovgive om, at forældrene skal bruge den tid, vi derved skaffer dem, bruge den tid til at være sammen med deres børn og være noget for deres børn.

Kort sagt: vi kan fra samfundets side gøre hjælpetilbuddene så gode og så udstrakte, som det er muligt, men det er familiens holdning til børnene, der skaber trygheden, og den kan vi ikke lovgive om.

Statsministeren sagde, at det ville sprænge alle rammer at gennemgå hele det spekter, man egentlig skulle diskutere, når det drejer sig om børns stilling i samfundet, men vi kan bruge børneåret til at gennemgå det lovgiv-

ningsområde, der direkte berører børn. Vi kunne f. eks. se på, om skolelægeordningen er ønskelig, som den fungerer nu, det er snart længe siden, jeg tror, det var i 1972, vi sidst ændrede loven om skolelæger. Vi kan også se, om undervisningen er tilstrækkelig, når man fortæller børn om de farer, der er ved at begynde at bruge narkotika og begynde at bruge alkohol. Vi kan se på, hvad vi kan gøre for de handicappede børn, jeg tænker både med store linjer som i byplanlægning, men også ting, som der måske ikke tænkes så meget på, tekstede TV-udsendelser for de døve børn og biblioteksbetjening for de blinde børn.

Der er sagt meget om, og det står også i de redegørelser, vi har fået fra regeringen, at skolerne skal jo bruge børneåret dels til at fortælle vores børn om kammeraternes forhold i u-landene. Men jeg synes også, vi i meget høj grad skal bruge dem, og jeg tror også, man i skolerne vil gøre det, til at gøre børnene forståeligt, at det er ikke bare børn, der er langt væk, vi skal tage os af. Man skal i høj grad tage sig af de kammerater, der er i éns klasse, i éns skolerum. Og det store problem, man har med mobbing, det bør vel nok gøres til genstand for en debat og et forsøg på at gøre det forståeligt for de stærke børn, hvor meget de svage børn lider under det.

Men det er heller ikke kun skolen, der skal have den opgave. Jeg tror, det i meget, meget høj grad er en opgave for forældrene at følge skolens arbejde og intentioner op på dette område. At forældrene skal tale med deres børn om, hvad det vil sige at være en god kammerat, lære at tage hensyn til hinanden og lære at tage hensyn til, at der er nogle, der måske er anderledes, men at der skal være plads og ret til plads for os alle sammen.

Hvis man kan bruge børneåret til virkelig at prøve at gøre vore børn forståeligt, at man skal begynde i det nære, måske begynde med den, der sidder ved siden af én i klassen, så tror jeg, at vi får bedre forhold i skolerne. Jeg tror, vi gør vores børn til bedre kammerater. Vi gør dem på længere sigt til gode arbejdsfæller, til gode ægtefæller og til gode forældre.

Karen Thurøe Hansen (KF):